

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luciferul»

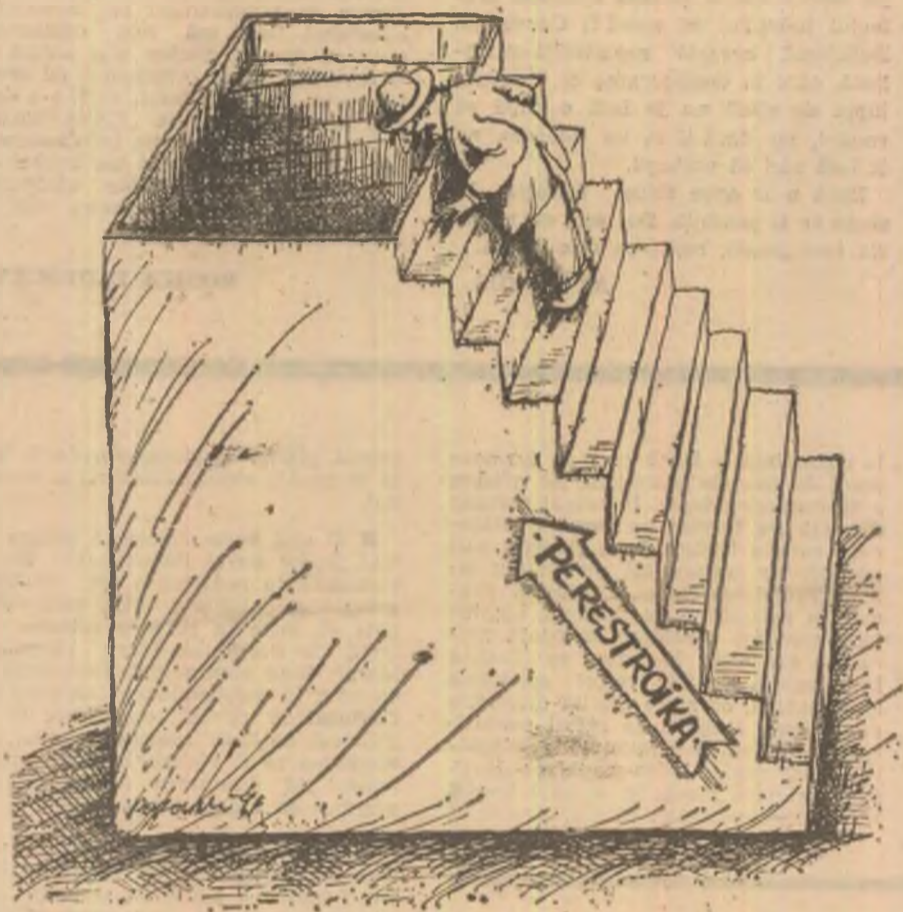
15 (25) anul II / 1991
16 — 31 aug.
8 pag. — 5 lei

NOAPTEA,

ÎN GARA

DE NORD

pag. 3

13

ÎNTREBĂRI

PENTRU

FĂNUȘ NEAGU

pag. 4 — 5

Istoria F.S.N. din paleolitic
pînă poimîine

pag. 5

Faimoasa Poiană a lui Iocan, cîndva un spațiu doar cu pregnanță literară, a recăpătat sub ochii noștri o altă conotație, întinzîndu-se ca pecinginea în toată țara, încît și grănicerii morometizează, lăsînd să se scurgă în afara hotarelor informații și produse, cite mai avem încă. În absența unor adevăruri viabile, pâlăvrăgeala a devenit contagioasă, ca o verbozitate păunesciană în delirul triumfalist. La modă nu mai sînt anecdotele ce vizau **geniul** și **codoiul** său, Leana, ci scenariile, importate sau indigene, servite în foite de pripas sau în colecții de ineptii patriotarde. La momentul oportun mai apare un profesionist al întinericului pentru a încurca socotelile unei lumi și așa în derută. Intoxicarea, cu aripa ei smolită, dezinformarea, face ravagii, ca în anii fierbinți ai războiului rece și, de la o zi la alta, o anumită persoană poate fi iubită sau urită cu aceeași intensitate. Depinde numai din ce robinet curg informațiile și cine e de planton la serviciul acestora.

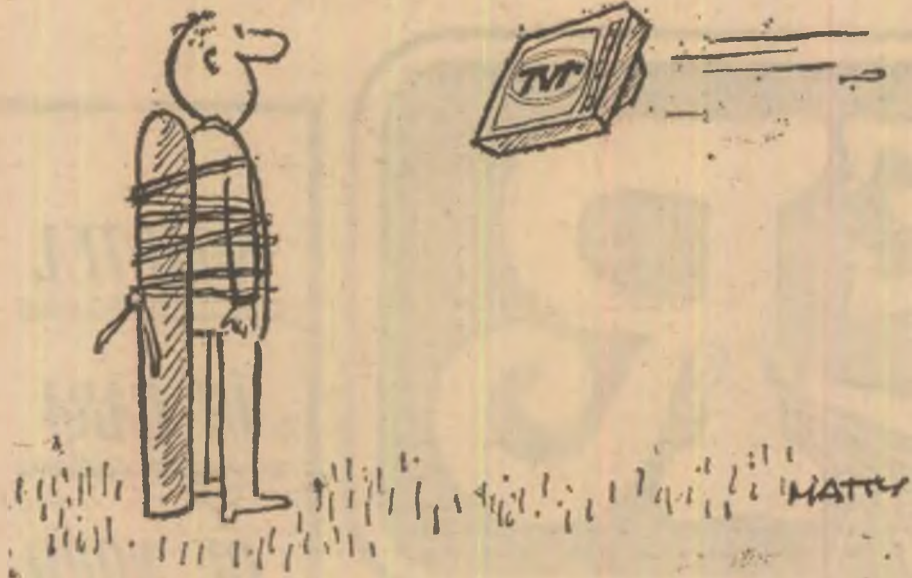
Îngurgităm la întîmplare o șumedenie de siropuri pre-făcute și refăcute, fără a bănuși imediat efectele lor secundare, deși, la o mai atentă privire, nu-i greu să observi

că am schimbat supravegherea cobăieților cu condiția cobailor. Cineva — nu dăm nume, din teama că nu v-am spune nimic nou! — luptă pentru liniștea noastră, cît luptă leul pentru a pătrunde în cușca dolarului, iar rezultatele nu mai au nevoie de tranzații valutare. În vreme ce românii naivi, contaminați de **informativitate**, tot mai speră să dezlege enigmele revoluției, sporite pe măsură ce sînt numite, cei cu analizele la zi și cu dosarele la adăpost, neonomnclaturisti și pionii lor de control, nu pierd nici un prilej pentru a profita din plin de pozițiile ce le dețin. Ocupă ilegal sau mascat spații comerciale, vile, terenuri cu ieșire la mare, circulă ca banii pentru a ne vinde pe arginți, își fac demagogicele cruci în fața camerelor de luat vederi și crucifică cu sînge rece elementarul nostru bun simț. Țara a fost păcălită, țara nu-i mai vrea, dar nu se lasă, știu bine că o parte din ei va trece în lesă dacă va scăpa ciolanul, eventual într-o cușcă, și-atunci își sacrifică orice: convingeri, principii, indeletniciri de faimă. Cînd funia se mișcă deasupra lor, recurg chiar și la alianțe, nu mai contează cine-i alături, importantă devine salvarea,

supraviețuirea, mai exact spus, poziția privilegiată. Aceste manevre riscante, observabile cu ochiul liber, stimulează propensiunile speculanților, întreprinzătorilor, în orice clipă pregătiți să exploateze orice moment de debilitate politică și economică. Aceștia, și mulți ca ei, eludează legile, acolesc decretele, reinvie practici de mult dezavuate. Pata de pe obrazul parlamentarilor e tălmăcită ca o lumină verde pentru ei. Înaintează în trombă și unii chiar reușesc să ajungă la timp acolo unde țintesc. Un compromis general sclipește și pe epoleții căpitanilor, iar greul crizei pe care o traversăm apasă tot pe umerii soldaților de rînd care, deocamdată, n-au altă șansă decît aceea de a se supune. Cine crede că există persoane care năzuiesc să-și vîndă țara se înșeală: noi înșine vînzîndu-ne unor aventurieri, mai mult sau mai puțin români, ne-am semnat mandatul de incompetență electorală. Dacă nu ne vom vindeca la vreme, s-ar putea să cîntăm iarăși în genunchi imnul reatîrnării.

OBSERVATOR

ȚARA
NIMĂNUI

CU PATOS PATOLOGIC

Patosul vechi al tele-redactoriței Smaranda Jelescu este recunoscut. El era de cea mai pură esență revoluționară. O puneai pe Smărăndița să laude realizările socialismului multilateral subdezvoltat, o făcea cu un zel aproape devorator. O puneai să citească un text de-al său, un eseu despre Congresul enșpe, puneai un patos visceral, trădînd în ea o trăiristă și o senzuală, neimplinită, nemulțumită de propriile realizări. Ea era senzuala comunismului ceausist, ea cu patosul său patologic, cu senzualismele ei principale. Dacă n-o vedeai, o puteai compara în gând cu femeia-comisar: halnă scurtă de piele, guler ridicat, miinile înfipte

voluntar în buzunar, cordonul hainei făcînd burtă la spate, ochii mari privind undeva spre un viitor luminos, în depărtări, vocea bărbată, patosul întăritor ca o vitamină chinezească, ca un Ginseng.

Și, iată, că eliberarea de cenzură a venit dezvăluindu-ne în fine fața Smarandei cea plină de entuziasme. E drept că i s-au rezervat emisiuni matinale, dar o vedem, totuși, în splendoarea ei — ochelari mici, șerpești, injumătățiți economicos, părul blond, şuvițe afro, o adevărată femeie-comisar de ultimul rocknet. În fond, patosul i-a rămas, numai că el se revarsă acum, se aruncă, asupra datelor religioase,

datelor de naștere ale unor personalități. Căci patosul și policalificarea Smarandei s-au canalizat acum în emisiunea Calendarul Zilei, pusă sau redată în locul Horoscopului bine făcut de Tudor Mărăscu. Să vedeți cu cită dăruire și smerenie, însă tot în registrul patetic, fosta portavoce a ctitorilor brave, ne vorbește azi despre „Buna Vestire”, despre „Dezlegarea la Pește” sau Postul Paștelui, despre Dumnezeuul nostru, despre Iisus și Fecioara Maria. Simțim, în timp ce ne bem cafeaua și ne mușcăm sandvițul cu ce s-o găsi, comuniunea ei totală — este genul care simte nevoia să se dăruie continuu — cu Beethoven, Vivaldi, Preda sau Sf. Ștefan, chiar în momentele banale în care ne anunță că astăzi e data de naștere a cutărei celebrități sau a nu știu cărui sfînt patron de fapte bune. Felul acesta de energie neoecelesiastică, neocredincioasă nu poate fi decît de sorginte FSN-istă. Apropiindu-se de vîrsta sacosîștelor care-l divinizează pe Ilici, doamna Jelescu a preferat coafurii „permanent Mella” pe cea afro-cubano-jamaicană care-i dă un aer de fals opozant, ce așteaptă să ne pice în țară americanii cu clauza națiunii celei mai favorizate cu tot.

Și, cu toate defectele expuse mai sus, oriunde e pusă, la cultură, la politic, mic dejun, jocuri, Smărăndița popii lasă amprenta personalității sale debordante. Am văzut-o, nu de mult, luînd un interviu unui vechi prieten pe care îl tutuia și care ajunsese prefectul județului (ei natal?) Constanța. Delicioasă această reporterită-mitralieră, care în desfășurarea ei precum lupta de clasă nu te lasă o clipă să respiri, iar dacă-ți ia un interviu, nu te lasă nici să vorbești.

Dacă n-ar avea totuși meseria în sine ar fi penibilă. Dar așa, cu meseria însingerată, roșie, ea este eroică.

ANONIMUS

RODICA PLOTOGEA

■ Domnul Gică M. Pițingău, antreprenor pompe funebre, Rîmnicu Vilcea, str. Dreptății, nr. 69, cumpără cotidian, adică zilnic, gazete ce se tipăresc în Capitală. Dînsul și-a făcut o părere exactă despre ziaristii dîmbovițeni dar ține să și-o confrunte cu a noastră. Iată cum sună întrebarea domnului antreprenor: „Care sunt, conform părerii dumneavoastră, cei mai talentați gazetari răsăriți din oul democrației de tip originale?”. Ne-am scărpinată în creștetul capului, ne-am consultată unii cu alții, am avut păreri diferite. Ca să ajungem la un ce pozitiv, am organizată un mini sondaj IRSOP printre femeile de servicii angajate în cele 45 sedii redacționale existente-n palatul fisurat de pe Calea Victoriei 133. Rezultatul a dus la următorul clasament: Angela Băcescu (reporter special), dr. ing. Șerban Săndulescu, Florica Mitroi, prof. univ. dr. D. Bălăeș, B. Mihai (Bădărău). Ilie Neacșu, Eugen Florescu, Xantipa și Constantin Duică. Am extins sondagiul și-n lumea intelectualilor, a ipistaților, a șomerilor, a bișnițarilor și a vînzătorilor de limonăzi. Clasamentul a rămas neschimbat. Intrucît îl socotim pe dl. Gică M. Pițingău creștin de bine, îi transmitem și o informațiune prinsă din zbor tocmai la trimiterea **Luciferului** în tipografie. La toamnă, cînd fierbe mustul național, va lua ființă un fel de premiu Pulitzer românesc (destinat jurnaliștilor), numit „Stiloul de aur”. Au șanse bune să obțină scula de scris pusă la bătaie Angela Băcescu și dr. ing. Șerban Săndulescu. Avînd în vedere că reportera specială poartă mustați și adidași, șansa cea mare rămîne de partea inginerului. De altminteră, acesta din urmă, berbant de mare probitate morală, s-a impus ca ziarist genial, față de care un Adrian Păunescu siguramente pălește Dumnealui scrie alert, vînjos, (precum odinioară Sorin Toma), la obiect și foarte gramatical. Fericită țara care posedă asemenea boboc!

■ Poșta ne pune pe masă o epistolă semnată „15 activiști P.S.M.”. Din rîndurile ei pătate cu lacrimi amare am descifrată durerea acestora rezultată din faptul că în ultimul număr

al organului **Socialistul** n-a apărut nici o poezie creată de Ion Gheorghe. Suntem întrebați ce s-a întîmplat cu bardul verdeț? Ce s-a întîmplat cu el, ne întrebăm și noi, îngrijorați peste poate. Nu ar fi exclus ca Tihonov-ul poeziei românești să colinde munții în căutarea unor pietre dacice cu inscripții proletare.

■ Mare belea aduce în casele oame-nilor crainicul TV Mircea Hamza! „23 mume din Sectorul agricol Ilfov ni se plîng că odraslele lor, urmîrind actualitățile TV, au început să-și schimbe dicția, intrucît se iau după graiul mai sus numitului. Aceștia, pre-

la cunoștință o faptă care ne turmen-tează de bucurie patriotică. Ne grăbim a vă comunica fapta. În orașul portuar Oltenița s-a format un comitet cetățesc care a hotărît ferm și decis să-l propuie pe susnumitul personaj istoric Premiului Nobel. Comitetul (format în majoritate de doamne, bineînțeles române) consideră că opera literară a lui Radu Theodoru se înscrie în categoria marilor valori spirituale ale omenirii, ca atare merită distincția ce te pune automat în raftul nemuritorilor. Felicităm comitetul de inițiativă! Dacă mafia iudeo-maghiaro-slovenă nu-și viră coada în această treabă sfință, suntem siguri că fiul popoului

muscă, pierde un gingaș sprijin în lupta sa pentru evitarea intrării la cremenal.

■ O altă veste amarnică pentru dl. V.C. Tudor zis și Rahoveanu. Ne-au vizitată la redacțiune opt studențe grăsuțe și drăgălașe care cîcă erau gata să intre în primele coloane de luptă ale Partidului sacru „România Mare”. S-au răzgîndită însă după ce au citit în publicațiunea independentă **Cuvîntul** că V.C.T., omul care se dă tribunul națiunii române, a avut intențiunea să-și violeze iubita pe mormîntul lui Eminescu. Jurăm că am plînsă de indignațiune.

■ Ni se comunică în ultimul moment că binecunoscutul prozator Ștefan Agopian a purces la scrierea unui roman care îl are drept erou pe emininkele gazetar și om politic profund democrat dr. ing. Șerban Săndulescu. Opera armeanului va purta titlul „O gaură în contoarul electric”.

RICĂ VENTURIANO
studinte în drept și publicist

VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE

— Răspunde cititorilor —

cizează mumele mîniate grozav, pronunță acum „șaisprăzece”, „douăzeci și șasă”, „nouăzeci” ș.a.m.d. de crede lumea că sunt dintre ăia alungați din Bolintin. Facem precizațiunea că pe adresa noastră au mai sosită asemenea proteste. Cuprinși de disperățiune, am trimis protestele la biroul poetului național Adrian Păunescu, care în primele numere ale publicațiunii sale **Totuși iubirea** l-a lăudat impardonabil de mult pe caraghiozul Mircea Hamza. E timpul să și-l ia pe crainic și să se spele cu el pe cap.

■ Simpaticul nostru corespondinte volintir Lache Mache din Oltenița, care ne-a relatat adesea noian de lucruri memorabile despre activitatea de corăbier a fostului erou de rebel colonelul Radu Theodoru, azi cunoscut prozator și, în timpul liber, agricultor, ne aduce

nostru, Radu Theodoru, va obține ce trebuie să obțină!

■ Dl. învățător pensionar Titu Sorcov, Buhuși, ne aduce la cunoștință ceva foarte intristător. Cu puțină vreme în urmă, concitadina lui, „domnișoara” Stela Pirlog, a declarat public cum că își dă foc în fața Palatului Justiției presupunînd că adoratul ei V.C. Tudor va pierde procesul intentat acestuia de soții Robu, adevărați zbiri și dușmanii jurați ai boborului român. Dl. învățător ne mărturisește că Stela Pirlog a vrut să-și facă reclamă, că habar nu are cine este V.C. Tudor. Mai mult — o știu toți buhușenii — această bagaboantă, poreclită Steluța Puța, e simplă vînzătoare de plăceri, actualmente bolnavă sida. Ne pare rău pentru malacul V.C. Tudor, care, prin lipsa la apel a „domnișoarei” rele de

NOAPTEA, ÎN GARA DE NORD

O lume multicoloră și multinațională, damigene și sacoșe, valize și elegante genți de voiaj, doamne, domni, polițiști și delincvenți, câteva elemente ale unui scenariu mimat, transpus, zi de zi, în atmosfera Gării de Nord.

A la turca bre! Hotărît lucru, tucii sînt pregătiți să-și ia revanșa. În Gara de Nord există în jur de cinci agenții de voiaj turcești: „Murat”, „Ortadoglu”, „Ali-Baba” (despre hoți, ceva mai la vale) și alte câteva a căror transcriere mi-a dat ceva bătaie de cap. Nu de ele ne vom ocupa în cele ce urmează; le-am semnalat existența da-

torită numărului lor și spațiilor în care ele ființează. Acestea n-au nici un fel de simetrie, nici un... Allah, nu-ți inspiră nimic. Ai zice totuși că sînt niște fierăstraie îndreptate spre buzunarele și dorințele noastre oricum irosite.

Scenariul continuă. Într-o lume mizeră, a iluziilor pierdute, a absurdului, a lipsei de responsabilitate și a neputinței de a împiedica și de a alina suferințele, cerșetori, copii abandonati, fugari, hoți de buzunare, prostituate, „auroiaci”. Aceasta este fauna Gării de Nord, noaptea.

COPIIĂRIA — UN DREPT INTERZIS

Jegoși, zdrențăroși, mirosind a urină, mulți dintre ei suferind de boli psihice, copiii din Gara de Nord oferă spectacolul gratuit și dezolant al unei lumi cenușii. Cu greu am reușit să stau de vorbă cu ei. Nu au încredere în nimeni și nimic. Sînt primitivi și inocenți, ar foarte bine organizați. Doi dintre ei, de 10 și, respectiv, 11 ani, îmi spun că părinții nu-i mai primesc acasă. Mănîncă din mila călătorilor și din ceea ce fură. Adevărați experți în furat, micuții nu iartă nimic. Dorm în cutii de carton sau în cotloanele Gării. Șeful lor, un adolescent drăguț, are 19 ani și acceptă cu greu să stăm de vorbă. „Sînt din Constanța. Am fost la Casa de copii și am fugit de-acolo. Miine vin niște belgieni să-mi dea dolari. Așa mi-au promis”. Îl întreb dacă folosește Auroiac. „Nu, eu nu beau de-ăla, dar aștia mici se droghează mereu.

Le aduce Auroiac un moș. Vinde sticla cu 150 de lei. Vine numai joia, vinerea și sîmbăta”. Unul dintre ei, care-mi spune că a terminat 8 clase, adaugă: „Nenea, eu m-aș duce la Casa de copii, dar să nu fie băieți mai mari. Aia ne bate mereu, ne fură mîncarea...” Dă de înțeles că cei mari îi obligă să întrețină relații sexuale cu ei și să practice tot felul de perversiuni. Îl întreb pe cel mai mic, de vreo 7-8 ani, dacă știe vreo poveste: „Nu știu și nu mi-a spus nimeni niciodată. Mama mea mă batea mereu în cap și-mi spunea să plec”. Dincolo de copilăria pierdută, identitatea lor nici nu contează. De asta nici nu le-am dat numele. Toți mint, iar adresa și numele sînt foarte greu de stabilit. Organele competente reușesc după săptămîni de investigații să le stabilească adevărata identitate.

POMANĂ PENTRU UN DUMNEZEU MURDAR

Lumea lor este completată, uneori, de cei pe care aceste ființe, nedorite de nimeni, îi fură: cerșetorii. Chiar la intrare întilnesc o bătrînă cu un imens ghips murdar aplicat pe piciorul drept. Mîhnit de neputința de a o ajuta îi ofer o monedă. „Să-ți dea Dumnezeu sănătate, maică. N-am casă și sînt foarte bolnavă. Nu mă ajută nimeni.” Peste cîteva ore, trecînd prin același loc, o văd pe băbuța, mergînd agale, spre sala de aștep-

tare, lăsînd în urma ei o puternică duhoare de prună.

Povestea unui alt cerșetor, Stan Miruță, din comuna Pantelimon, este mult mai tristă. „Mi-am pierdut ambele picioare, căzînd de pe o scelă, din cauza băuturii. Am fost și la dezalcoolizare. Dacă mă duc acasă, mă îmbăt și bag cuțitu’ în nevasă-mea. Io nu vreau să omor pă nimeni. Mai bine stau aici. Dorm ’colo, la marginea peronului. Mai vine aștia

micii să mă fure, da' ce să-mi ia? Cîteva lei? Am muncit și io, da' doamna lorgu dă la pensii nu v'ea să-mi dea!”

Cu Teodora, femeia care stă cu cei doi copii ai săi chiar în fața gării, n-am reușit să stau de vorbă. „Lasă-mă în pace!”

Am io necazurile mele. Ia-i p'ăia dă fură, nu pă mine. Sînt io dăstul dă supărată. Ce-ai cu mine?” Am lăsat-o pe Teodora în pace, așa cum dorea ea, uitîndu-mă cu sfială la copiii ce dormeau pe jos, visînd poate Ilene Cosinzene și Feți-Frumoși.

PROSTITUATE LA 12 ANI

Economia de piață și liberalizarea au făcut ravagii și în Gara de Nord. Femeile ușoare — evident, nu ca tonaj — au luat drumul hotelurilor și restaurantelor de lux. În gară au rămas numai debilele și copilele dornice de aventură. Nu pot fi numite prostituate. Sînt prea mici, prea naive, prea inconștiente și prea jechoase.

Daniela H. din Pucioasa: „Am fost prima dată cu un bărbat la 12 ani și jumătate. Acum am 13 ani. Am venit de cîteva zile în București. Mă ia niște băieți în fiecare seară și mă duce la tanti Anișoara (încă n-am depistat-o). Îmi dă cît vrea ei: 50 sau 100 de lei. Îmi cumpăr mîncare și mă duc la filme. Da' vreau să merg acasă acum. Am terminat opt clase și sînt în vacanță. Am auzit de SIDA, da' nu știu ce e aia. Acum nu mai am decît 50 de lei”. Și mi-arată bancnota mototolită de degetele ei tremurînde.

Mădălina S. din Ploiești. Are aspectul unui copil ce a suferit traumatisme. „Io nu mă duc cu bărbați că acu' sînt pă ciclu. Mai vine niște băieți, da' nu mă duc cu ei. Io vreau să muncesc și să merg acasă la mama, la Marcela, da' nu mă primește. Stau și io în gară și muncesc la aștia la piine pînă string bani și după aia mă duc la Ploiești”.

Mihaela I. de 17 ani, din Constanța. „Mai am patru frați și acu' muncesc la privatizați în gară. Car gunoiu', spal. Fac treabă. Acu' mă grăbesc”. Ne spun prietenele ei că la ea tariful este mai mare: trei sau patru sute de lei.

Cele mai mari, între 18 și 20 de ani, sînt inabordabile. Sînt înconjurate de mulți „băieți”. Totuși, una acceptă, dar cînd află că sîntem de la ziar izbucnește: „Lasă-mă dom'le în pace! Io am un copil! Ce, vrei să afle aia de la uzină, să mă fac de ris?”

POLIȚIA LUCREAZĂ

Poliția oricum este neputincioasă. De la centrul de triere a minorilor li se telefonează insistent să nu le mai aducă și alți locatari. Deja sînt cite 3-4 într-un pat.

Și în acest spectacol dezolant, singurele care strălucesc sînt doar beculețele irakienilor și siriienilor de la „Ishtar” și „Pamyra”, cafelele improvizate prin holurile Gării de Nord. Ele trădează intenția clară a patronilor lor de a realiza repede profitul. Dar nu acesta este lucrul cel mai grav, ci faptul că ei, „iștarii” și „pamirii” se folosesc de aproape toți copiii din gară.

Micuții sînt incintați că primesc ceva lei, oricum insuficienți, și, din cînd în cînd, cite ceva de mîncare. Ei descarcă marfa, ei spală, ei duc gunoiul, contribuînd astfel la consolidarea colaborării româno-arabe.

Legat de toate cele semnalate pînă acum, polițiștii care ne-au însoțit — plt. Stoian Dumitru și sg. maj. Rambela Ion, de la Poliția T.F. — ne spun că fenomenul ia proporții alarmante, numărul celor care „locuiesc în Gara de Nord” fiind în continuă creștere.

SERGIU TOADER

13 ÎNTREBĂRI

PENTRU

FĂNUȘ NEAGU

1. Domnule Fănuș Neagu, pe strada Apolodor, unde stau eu, a fost în 1989 un fel de revoluție. Vis-à-vis de restaurantul Doina, unde locuiți, ce-a fost?

F.N. — Se trăgea cu mitraliera de la Doina spre acoperișele caselor, de dincolo de mine, de unde răspundeau mereu prin focuri de armă sau prin simulatoare niște forțe obscure, dar de la Doina trăgeau niște soldați tineri. Unii nici nu puteau să minuiască mitraliera. Aveau vreo două săptămâni de armată și veneau civilii și-i învățau cum să tragă. Un tumbel civil în exces de zel, văzînd capul unui om care se uita de la o fereastră, a trimis într-acolo un snop de gloanțe și l-a ciuruit.

2. Ce sentimente aveți acum, la un an și jumătate după ce ne-a fost nimicită „epoca de aur”?

F.N. — Bine am făcut că am nimicit-o; nu ne trebuia „epocă de aur”, ne-ar fi trebuit una de strugure, de prună bună de țuică sau de spic de grâu. O epocă de aur nu se poate întimpla niciodată în istoria unui popor, excepțînd America, unde, vedeți dumneavoastră, cu aurul fac tot ce vor. Pe vremuri, cu diamantele furate din România, Rusia a făcut revoluția roșie.

3. Credeți că o parte din oamenii acestei epoci desăvîrșesc capitalismul, după ce, în linia întâi a activității lor, au zidit comunismul? Care ar fi aceia?

F.N. — Nu cunosc și nu răspund la o întrebare atât de provocatoare și prostească. Și eu îmi inchipui că în multe județe, există oameni vechi care încercă treburile. Poate există și în Puterea centrală. Altfel e grav în viața politică a țării: există oameni foarte vechi, bătrîni, în Parlament și Senat și ăștia uneori se joacă de-a politica. De exemplu, cu Legea privatizării. Acum se află în țară vreo 20 de persoane de la Fondul Monetar Internațional, care le-au spus demnitarilor noștri, parlamentarilor și senatorilor, că în Polonia s-a făcut Legea privatizării pentru cinci fabrici. Dintre care două s-au vîndut unor persoane cu bani, iar trei au rămas pe dinafară. Se pare că această Lege a privatizării, bună-rea, se constituie într-o îndrăzneală la ora actuală. Nu înțeleg de ce unii vor să cîștige un mare capital politic ieșind din sală cînd trebuie să discute și stînd în sală atunci cînd cei care o discută au plecat la bufet. Ne jucăm de-a Parlamentul, ne jucăm de-a Senatul sau ne jucăm de-a viața României! Va fi foarte greu pentru unii dintre domnii parlamentari să se mai înscrie pe vreo listă la viitoarele alegeri. Populația săracă și sărăcită, atât de plină de speranțe cîndva, își va lua măsurile de apărare anulîndu-i prin vot.

4. Unele scene, în grădina scriitorilor și la Neptun, mi-amintesc un Fănuș Neagu furios, revoltat împotriva puterii ceaușiste. Acum, după revoluție, ați obosit cumva? E vorba de o altă tactică?

F.N. — Nu e nici o tactică, sînt un om care se vrea la locul lui, vreau să mă adun la masa de lucru, dar dumneavoastră aveți, ca mai multe reviste literare, următoarea conduită: dacă nu înjuri Puterea nu ai nici o tactică, nici o strategie și nici nu prea există. Voi vreți neapărat să înjur F.S.N.-ul, pe dl. Iliescu, pe Roman. Eu nu am nimic cu acești oameni... De exemplu, cu dl. Iliescu sînt amic, mi-ar fi plăcut chiar să fiu prieten. Cu dl. Roman n-am avut niciodată o discuție, nu i-am cerut nimic, nu mi-a dat nimic, deci îl stimez pentru capacitatea lui de a înfrunța adversitățile și de a îndrepta lucrurile spre un fâgaș mai bun decît cel care a fost. Cu ceilalți domni miniștri, necunoscîndu-mă, pot, dacă aș înnebuni subit, să-i înjur de la distanță, doar asta făcea și tatăl meu cînd se scula la ora patru, țărăn fiind și sărăcind mereu, înjura pe toată lumea, dis-de-dimineată, ca să nu i-o ia alții înainte. Dacă vreți să ne înjurăm de dragul de a ne înjura, cu mare plăcere. Dar merită?

5. Credeți că era timpul să treceți și dv. de partea puternicilor zilei sau e doar o falsă impresie a opozițiilor?

F.N. — Păi, da, voi sînteți situați de partea dolarului; eu sînt și fără dolari și fără lei, deci voi care vă îngăduiți mîndria de a avea burse în America și în Franța și în alte țări controlate de supunerea și ingenuncherea voastră (ce slugi bune sînteți, argaților!) credeți că eu sînt cel care m-am vîndut Puterii. Nu mi-au dat nici un leu nici domnul Iliescu nici dl. Roman, dar eu am cinstea să spun, dacă am ales un președinte, nu-l înjur. Pe cînd dumneavoastră l-ați ales și-l înjurați. Vă întreb: candidații pe care îi veți propune dv., dumneavoastră cei care vă aflați în îngîmfata opoziție, cite voturi vor cîștiga de la acest umil popor? Dacă, de exemplu, Nicolae Manolescu va lua 3% din voturi, îl voi da și eu pe al meu.

6. În multe pamflete atacați fără menajamente anumite personalități invitate după revoluție. Ce vă determină?

F.N. — Ana Blandiana și Manolescu?! Ana Blandiana este o foarte bună poetă iar Manolescu un foarte bun critic. S-au coborît în piața insultelor în loc să-și vadă de cărțile lor. Ei anunțau cu multă vreme înainte: „Vrem să avem în sfîrșit o zi de pace și să uităm de lumea...”. Au trișat. Vor pierde.

7. Recunoașteți, sau nu, sînteți un fesenist convins. Ne puteți explica de ce?

F.N. — Dar nu sînt deloc fesenist, nu sînt nici țărănist, nici liberal. Sînt un om care, repet, își vede de treburile lui și simpatizează cu partidul democrat-agrar. Îngăduiți-mi, intoleranța voastră unde duce? Mă veți împușca cînd veți ajunge la putere, peste vreo 2057 de ani? Veți ajunge la putere mult după ce voi muri eu; fesenist nu am fost, am votat cu președintele Iliescu, dar președintele Iliescu nu făcea parte din nici un partid. Voi vota pentru un alt președinte, pentru că monarhia nu se va instala în țara asta niciodată. Sînt fervent antimonarhist pentru că sînt sătul de pungășiile regale și de ordinarile criminale ale lui Mihai I. Nu am negat niciodată că marele rege Carol I și Ferdinand au slujit poporul român. Dar ce a făcut Carol al II-lea și odrasla sa?! Niște criminali. Sînt gata oricînd de a-i scuipa în ochi. Și pe mort și pe ălalalt — ca-

davrul viu. În intoleranța voastră, și juvenilă, și senilă (aveți și voi două aripi), veți accepta, sper, referendumul care va avea loc în toamnă: rege sau Republică? Nu cu mult timp în urmă am solicitat, prin intermediul doamnei Velea, soția regretatului meu mare prieten Nicolae Velea, un interviu doamnei Săracu. Doamna Săracu, în vîrstă, acum, de peste 80 și ceva de ani, a sosit în țară pe tancurile sovietice cu pistolul în mînă și destul de apropiat de pieptul românului, iar soțul ei, Dumitru Săracu, cu care pe vremuri beam cîte o vodcă, împreună cu Nicolae Velea și — uimiți-vă! — cu Andrușa Ceaușescu, la un bufet din Floreasca, deci soțul ei, Dumitru Săracu, a fost acuzatorul lui Antonescu. Am vrut să-i iau un interviu. Și m-a refuzat, că „nu dau eu maică interviuri, vreți să faceți din mine o Ana Blandiana,?!?!”, deci, în mîntea ei, Ana Blandiana este un fel de Doina Cornea, adică două nenorociri în aceeași strachină. Ana Blandiana este una din bunele poete ale țării, dar mie nu-mi place ca om, de multă vreme. Nu sînt fesenist. Nu sînt nici liberal, nici țărănist, nici măcar nu sînt membru de sindicat. Voi de ce credeți că sînt fesenist? Pentru că nu vă iubesc. Păi, nu pot să vă iubesc. Sînteți urîți și puturoși.

8. Cît credeți că va rezista această formațiune politică? Pe ce mînă cade, pe stînga, pe dreapta sau pe mina altora?

F.N. — Eu cred că actuala formulă a guvernului este de centru, uneori bătînd ușor spre dreapta. Această formație va rezista pînă la alegeri. De altminteri, nu mai sînt multe luni pînă atunci.

9. Al cui va fi viitorul? Puteți scruta ceața care ne apasă zilnic?

F.N. — Tot al formațiunilor de centru.

10. Greșesc, sau literatura dv., ca și a altor confrăți, a căpătat un loc secund? De ce vă reeditați cărțile și nu apăreți eu altele? Sertarul vă e gol?

F.N. — Sertarul mi-este gol, pentru că nu am scris cărți în timpul lui Ceaușescu ca să nu le public. Am pățit și eu cam tot ceea ce au pățit mai toți scriitorii din țara asta: am suferit rigorile cenzurii, am trăit întîmplări dureroase, dar în cele din urmă am și publicat. Am fost absolut nimic pe linie de film. Acolo, niciodată nu am cîștigat nimic. Am scris multe scenarii și toate mi-au fost rescrise de ei (idiotii oficiali), pînă la ultima replică. Cărți multe de sertar nu s-au scris în România, pentru că toți scriitorii s-au bătut, deseori, pentru a-și

publica lucrările lor. Cu mici tăieri. Nu surprinzător de grave în planul împotrivrării la Dumnezeul epocii. Toți l-am urît pe Ceaușescu, totuși mai nimeni n-a scris o carte făcișă împotriva lui. Nu apărea pînă acuma? Toți l-am disprețuit și, mai mult, l-am disprețuit disprețindu-ne, ne-am urît viața pentru că la un moment dat nu mai aveam cum să ne sculăm din genunchi și parcă mucezisem acolo. dar marea împotrivrare nu am găsit-o în noi, pentru că după cincizeci de ani de dictatură se tocește poate și nervul împotrivrării. Cred că în regimul dictatorial s-au scris lucrări foarte frumoase. Vreau să spun cărți: și Manolescu și Simion, Blandiana și dumneata și eu. Numai Prințesa Margareta care are un fiu bastard conceput cu un actor de mina a șasea, bîlbîndu-se în limba engleză (se bîlbîie la fel ca tată-său), vine cu următoarea declarație: „în România nu s-a făcut cultură în ultimii 50 de ani”. Dar de unde știe pașachina asta limba română?

11. Într-o intervenție pe care ați avut-o chiar în gazeta noastră, vă exprimați un punct de vedere curios față de Uniunea Scriitorilor și de politizarea revistelor literare. Vi-l mențineați?

F.N. — Ce spuneam atunci? Că revistele literare au decăzut din înălțimea lor, îngropîndu-se într-o politică îngustă și absurdă. Mi-l mențin. Nu știu cui folosește acest lucru. După mine, scriitorul ar fi trebuit să rămînă ceea ce a fost totdeauna: un mit. În adolescență eu credeam că scriitorii sînt de aur, de iasomie și de inger. Nu credeam că sînt oameni vii. Comunismul, minîndu-i prin fabrici și cătune, făcîndu-i să participe la chiolhane și gustări cu secretarul cu propagandă, cu syndicatele, cu securiști

de la crucea roșie, i-a discreditat cumplit. Actualii opozanți de la Uniunea Scriitorilor sînt la fel de timpți. Un Helmuth Britz scrie: „Bășina Puterii (cretinul ăla ar trebui legat la mâțele noastre, ale românilor“. La mâțele nemților de ce n-o fi umblînd?! Iar la Iași în revista lui Titu Maiorescu („Convorbiri literare“) marele disident actual (pe vremuri n-a fost) Emil Brumaru vorbește despre lîndic și despre un boieraș de provincie, iar Alexandru Dobrescu (sau Paul) nepotul lui Miu Dobrescu lasă să apară într-un interviu al lui Goma un titlu ca ăsta: „Ce-au făcut românii la 20 mai? s-au căcat pe ei“. Dacă dumneavoastră credeți că aceste reviste merită un pic de stimă, vă privește. Paul Goma își dă în petic ca ultimul golan. Tot respectul pentru dizidența lui dar ca scriitor este o nulitate. Dacă aceste reviste („Convorbiri“ etc.) își inchipuie că fac un serviciu scriitorului, că ne așează în inima cititorului, în inima adolescenților, se înșală.

12. Suferiți că mulți scriitori fac politică sau sinteți pur și simplu gelos?

F.N. — Nu sufăr nici cît negru sub ochii bovini (văcoși) ai Doinei Cornea că fac scriitorii politică. Încep să trăiesc o viață aparte. Nu mai îmi place să fiu prieten cu scriitorii. Nu-mi plac scriitorii sau nu-mi mai plac, pentru că spre deosebire de trecutul nu prea îndepărtat, mulți se vind și vind (bravadă și intoleranță). Dacă eu am o părere, să zicem de fesenist, dumneata nu mă mai saluți mline. De unde pînă unde asta? Crezi că în timpul lui Rebreanu scriitorii se urau pentru că unii erau liberali sau țărăniști? Exclus!

13. Nu vă voi pune întrebarea clasică și banală la ce scrieți, și ce veți ocoli de acum încolo. Adică, ce nu veți mai cuteza să scrieți?

F.N. — Voi putea să scriu tot ce-mi vine în cap. Scriu acum povestiri despre iubire și mai scriu un roman. Politic sau aproape. Voi elimina din mine, pe cît posibil, starea descriptivă și analitic-literară. Vreau și voi deveni un scriitor (poate) mai modern; mai dinamic, aș vrea... Numai sănătoși să fim.

MARIUS TUPAN

Chilotul la români

1. Aveți probleme în procurarea chiloților?

2. Cum vă descurcați?

3. Considerați că este sau poate deveni — chilotul — o problemă națională?

IOSIF MIRCEA — maistru la IMGB.

1. Nu-mi fac probleme în procurarea lor pentru că nu am bani pentru așa probleme.

2. De la ce ziar ați spus că sinteți? Domnule, mie mi-a făcut nevastă-mea unii din niște cearceafuri mai vechi. E foarte bună croitoreasă. Dacă vrei îți face și dumatiale. Dar pe bani. Așa poate ne privatizăm și noi...

3. Eu zic că nu este și nu cred că va deveni.

TAMARA GHEORGHIU — pensionară, fostă profesoară de franceză, 68 de ani.

1. 2. 3. Dar astea sînt întrebări pe care să mi le pui mie? Nu ți-ar fi rușine! Că te cunosc de cînd erai numai atîta, cînd v-ați mutat în bloc aici. Chiar așa ai ajuns? Vai de maică-ta aia săraca! În loc să faci ceva. Să muncești. Duceți-vă la muncă! Asta-i anchetă? Cîtă nerușinare?!

DAN MIHĂILESCU — student.

1. 2. Personal, am avut marele noroc de a primi în 1989, de ziua mea, 10 perechi de chiloți de la fratele meu. Nu vă pot spune de unde și cum i-a procurat.

Eu nu-i schimb decît la ocazii. Înțelegeți ce vreau să spun... De prietena mea nu-mi mai este jenă. Așa am convenit amîndoi. Pe urmă e bine să păstrezi o pereche pentru situații cu totul și cu totul speciale. Cînd mergi la doctor, spre exemplu.

Sincer să fiu, o dată mi-a trecut prin cap să-mi cumpăr. Am intrat la Uniunea, că-i cel mai mare magazin, nu?, și am întreat vinzătoarea dacă are chiloți. Mi-a zis că sînt porc. Tipa înțelesese altceva. De atunci am renunțat.

3. Da, poate deveni o problemă națională, dacă vrei să privești națiunea prin gaura chiloților.

Dar acum să lăsăm gluma la o parte. Sînt probleme mult mai grave în țara asta. Ce știți și dvs. Ce-i mai rău este că nu facem nimic. Stăm cu miinile în buzunare și discutăm.

UN CETĂȚEAN CU ASPECT DE NAVETIST, ÎN GARA DE NORD:

1. 2. 3. Auzi domne?!, pă mine nu mă iei cu chestii d'astea! Cu politică. Io is mine. Știi ce-i aia? Adică, hai să-ți răspund, uite: da am!

IONEL MIRESCU — inginer IPRS Băneasa.

1. Am probleme. Cum să n-am?

2. Pe nevastă-mea am rezolvat-o la talcioc. Ala mic n-are încă nevoie că e de numai 4 luni iar eu am dat 300 de lei și mi-am luat 4 perechi de la privatizați.

3. În țara asta, la ora actuală și poate nu numai, este posibil orice.

ANA-MARIA — liber profesionistă, 25 de ani.

1. Cu mine ai daț zbircl în treaba asta. La mine chilotul e o chestie necesarmente profesională. Ca unealta strungarului sau ca ambalajul unei șocolate. Înțelegi? Greu, ușor, io trebuie să am multe perechi și de cît mai multe feluri. Aia e! Ți-am zis io c-ai zbircl-o?!

2. Am chiloți turcești de la arabi. Vrei să-i vezi?... Nu, dragă, de obicei trebuie să refuz, pentru că ăștia cred că te cumpără ca înainte, cu un ciorap, cu un pantof...

3. Da, poate deveni. Dacă curvele au putut să ajungă acum o problemă națională. Că sîntem la modă: dăm interviuri, ne tratează ziarele cu respect și cu atenție, de parcă am fi niște păsărele ciudate de pe altă planetă sau mai știu io ce...?

CRISTIAN POP

Cap. I. Cum s-au ivit fesenștii

La început n-a fost cuvîntul! Cei care susțin aceasta se înșală profund. La început a fost Frontul Salvării Naționale și el s-a născut ca o emanație de gaze care după ce s-au condensat, s-au transformat în clădirea C.C.-ului (fără nici o urmă de glonț).

Pe atunci Dumnezeu era în dilemă asupra modului de a zidi lumea: dacă o clădea de la dreapta sa, ar fi putut fi acuzat mai tîrziu de comuniști că este legionar; dacă s-ar fi apucat să ctitorească lumea de la stînga sa, peste secole, opoziția l-ar fi invinuit că este bolșevic. Pentru a nu aduce discordie între stînga și dreapta, Demiurgul a așezat primele cărămizi simultan. În era mezozoică, însă, într-o zi caniculară, cărămida din stînga temeliei Universului Uman s-a crăpat datorită intrigilor atomilor care o alcătuiau. Prin această fisură, spun legendele Olimpului, ar fi ieșit primii oameni fesenșiști. Ei cunoșteau focul și se hrăneau din gunoaiele dinozaurilor. De asemenea, nu știau ce este rușinea și umblau cum i-a făcut cărămida. Femeile mergeau cu fițele în vînt și cu niște sacose goale în mîini, făcute din scoartă de

copac. Bărbații își bronzau mădulele la soarele dogoritor și mergeau din cînd în cînd la vînătoare de cerbi destabilizatori.

Într-o bună zi se sparse și cărămida din dreapta Universului iar de acolo ieșiră niște tipi îmbrăcați în blugi și cu sticle incendiare în mîini. Cum îi văzură primii fesenșiști pe acești golani care nu semănau deloc cu ei, se puseră să-i injure și să strige antipestilențiale. Atunci a văzut Dumnezeu că oamenii de bine nu se mai înțeleg cu oamenii de rău și a trimis în grabă două plutoane de îngeri cu scuturi să-i despartă. Abia în acel moment au înțeles primele generații de fesenșiști ce înseamnă focul pe care golanii l-au oferit în dar: o duzină de cokteil-molotov. O sticlă incendiară a lovit din greșeală trunchiul unui sequoia și pădurea din piața Universului a luat foc sperîndu-i de moarte pe fesenșiști. Aceștia, cînd au văzut atîta vilvătaie și atîta căldură, au fugit în grotele lor, rugîndu-se la zei să vină mai repede aleeștile din 20 mai 1990. Pînă la acea dată ei au trebuit să aștepte 30 milioane de ani, timp în care n-au reușit să evolueze deloc.

RADU SORESCU

Istoria F.S.N. din paleolitic pînă poimîne

JOLLY JOKER-UL APARE DIN MÎNECĂ

Putem afirma cu certitudine că dacă renumitul cuplu If și Petrov ar fi avut fericirea (sau nefericirea) să-l cunoască pe domnul Hajdu Gyozo, l-ar fi prins precis în insectarul lor, și literatura satirică s-ar fi îmbogățit cu un personaj de neuitat. Ne-a rămas nouă ingrata sarcină să-i pregătim locul ce i se cuvine pe drept în galeria escrocilor autohtoni.

După un debut promițător, la începutul anilor '50, cînd se ocupa de critică la revista „Utunk” din Cluj, avîndu-l pe Gaal Gabor mentor în dublă ipostază — redactor șef și profesor la Universitate — au urmat primele neplăceri binemeritate. Severul redactor șef l-a prins cu mița în sac. Criticul-ucenic recenza cărți pe care nu le citea în întregime. Superficialitatea a ieșit la iveală ca sula prin sac și în activitatea sa academică. Gaal Gabor i-a refuzat lucrarea de diplomă și i-a spus răspicat să nu încerce să se prezinte la examenul de licență. Cu Gaal Gabor nu era de glumit. Hajdu-Caracudi s-a conformat și și-a luat licența doar după dispariția profesorului.

Văzînd că la Cluj nu are șanse de devenire, folosindu-se de situația prielnică apărută odată cu formarea Regiunii Autonome Maghiare, avînd binecuvîntarea organelor competente, a furat pur și simplu redacția „Irodalmi Almanach” (Almanahul literar) și s-a prezentat cu calabalicul la Tg. Mureș, înființînd revista lunară „Igaz Szo”, al cărei redactor șef a fost uns.

Hajdu Gyozo a devenit băiat de casă al conducerii de partid și de stat din Tg. Mureș. A fost și președintele Comitetului județean de cultură și profesor la Institutul de teatru. În calitate de critic, în loc de stilou folosea, cu predilecție, toroipanul. Cine nu se conforma cerințelor sale estetice (proletcultiste) putea să se aștepte la

orice. Talentatul poet și traducător Toth Istvan a avut o experiență amară, fiind prelucrat în public personal de Hajdu Gyozo, cu intenția de a-l exclude din viața literară. În atingerea visului său de realizare a unei cariere totale, literar-estetice și politico-obștești, Hajdu s-a folosit de toate mijloacele posibile: amenințare, delațiune, șantaj, trafic de influență, demagogie politică, adulter, proxenetism. Exemple, cu diumul. Protipendada locală și nu numai, participa deseori la zaiafeturi. Omul nostru se angaja să asigure o „atmosferă plăcută”, să procure fete frumoase care încintau, prin prezența lor, pe tovarășii oboșiți de munca de partid și de stat. Actrița Cz. T. ne povestea: „Hajdu Gyozo mi-a pus în vedere că dacă nu mă duc la un banchet, versurile fratelui meu nu vor apărea niciodată în revista condusă de el și va avea grijă să fie respinse și de la edituri.” Nu-i de mirare că propriul frate, poetul și pictorul Hajdu Zoltan, avea pentru el un singur epitet: **escrocul...**

Următorul episod la care am fost martor ocular a ajuns de pomină și adeverește justetea epitetului nu tocmai măgulitor. Lîngă Sighișoara, într-o comună, trăia o tinăra care era pasionată de viața și opera lui Petőfi. Venind la Tg. Mureș pentru documentare, a avut nefericirea să-l cunoască pe tovarășul Hajdu. Mare amor. La o aniversare a lui Petőfi, oaspeți din București și din alte țări au sosit la Sighișoara. Seară ploioasă. Tovarășul Hajdu a imbarcat o parte din invitați în mașină și i-a dus la părinții fetei iubite, unde, spre stupefacția noastră, am fost prezenți în felul următor: „prietenul meu Szasz Janos, secretar al Uniunii Scriitorilor...” „băiatul tovarășului Janos Fazekas care e membru în conducerea partidului și ministru...” „Heinz Kallau, poet din R.D.G.”... „Balogh Jozsef, poet și traducător din București”...

— „Mă bucur tovarășe Hajdu, că aveți asemenea prieteni distinși, dar acum vă rog să-mi răspundeți la o singură întrebare: o luați de nevastă pe fiica mea, sau nu? E gravidă.”

Această mică aventură a avut un sfîrșit neplăcut pentru tov. Hajdu. Soția sa, actrița Erdoș Irma, săturîndu-se de matrapazlucurile lui Casanova din Tg. Mureș, i-a dat papucii. După divorțul inevitabil, i-a spus: „Nu-ți doresc decît să te căsătorești, pe rînd, cu toate amantele tale.”

Sigur, nu această urare malițioasă a fostei soții l-a determinat pe eroul nostru s-o ia în căsătorie pe Adam Erzsebet și să obțină o locuință fastuoasă, ci severitatea tovarășului Iosif Banc care ținea la „puterea moralei proletare”. Și așa a ajuns talentata pereche să locuiască într-o vilă a cărei adresă figurează și în cartea de telefon, în două locuri: Haidu Victor, Bd. 1 Mai 33, tel. 17981 și Hajdu Gyozo, Bd. 1 Mai 33, tel. 17981. Acest fapt, credem noi unic în țară, este o stratagemă bine gândită a unui posesor de două identități. Tovarășul-eltars Hajdu este pentru unii român, pentru alții maghiar.

Nivelul estetic al redactorului șef de la „Igaz Szo” reiese clar dacă răsfoiești revista condusă de el. Nu găsești în ea, de-a lungul anilor, pe unii poeți serioși, nici români, nici maghiari. Li acordă în schimb spațiu, cu generozitate, baladistului Traian Iancu, directorul Fondului Literar, mai ales în preajma obținerii unor... fonduri. Nu pot uita cum se ascundea zile întregi de regretatul Szilagyi Domokos, care era deja bolnav și de la care smulsese un ciclu de poeme fulminante, cu promisiunea că i-l va plăti a doua zi. Poetul a așteptat zadarnic, timp îndelungat, apariția poemelor sale. În schimb, Szemler Ferenc, ale cărui versuri „nu ridicau probleme”, a publicat în primii 20 de ani de existență a revistei peste 400 de poezii. Este adevărat, Szemler a fost și secretar al Uniunii Scriitorilor...

Sanționat și retrogradat un timp din funcția de redactor șef, pentru imoralitate, Hajdu Gyozo nu numai că a revenit, dar a început și o activitate febrilă pentru a păveni pe plan politic, preamărînd dictatorul și nu numai în revista lui, dar și în presa centrală, la ședințele Uniunii Scriitorilor, la conferințe și congrese, la sesiunile Comitetului Oamenilor Muncii de Naționalitate Maghiară, desfășurînd o lîngușire făcînd jena la adresa sistemului și a conducătorului său genial.

Suto Andras și Domokos Geza, care au formulat critici la adresa politicii naționaliste a P.C.R.-ului, semnănd starea îngrijorătoare a școlilor, protestînd împotriva dispariției unor instituții culturale ale minorității maghiare, opunîndu-se genocidului cultural împreună cu alte personalități române și maghiare, au căzut în dizgrație. Moment prielnic pentru tovarășul-eltars Hajdu. Raportele sale confidentiale adresate personal geniului carpatin, în care propunea metode și măsuri pentru îmbunătățirea imaginii României în ochii emigrației maghiare din apus (urmare directă au fost turneele în străinătate ale actriței Adam Er-

zsebet), împreună cu deșănțata preamărire a dictatorului și declarațiile de fidelitate și adevărate totală în numele minorității maghiare și-au făcut efectul. Jolly Joker-ul a intrat în C.C., devenind un nomenclaturist de temut. Încă un episod semnificativ: cum își asigura redactorul șef abonamentele pentru revistă. Am citit o scrisoare de la o profesoară din secuime care a făcut abonamente pentru revista „Mürelödés”. Tovarășul Hajdu i-a făcut o vizită însoțit de inspectorul școlar și i-a pus în vedere că dacă nu cedea jumătate din suma adunată de la elevi pentru revista „Igaz Szo”, inspectorul îi va face la sfîrșitul semestrului o caracterizare nefavorabilă...

Zelosul soț s-a manifestat și pe plan teatral. Nu numai ca autor de piese execrabile, dar și ca manager al propriei soții. Printr-o muncă de organizare și mobilizare în ajunul recitalurilor, dar și prin împiedicarea sau interzicerea unor recitaluri individuale ale unor actrițe din Tg. Mureș, îi asigura „cale verde” lui Adam Erzsebet.

Dacă a reușit să intre în conducerea partidului, obștea scriitoricească, prin vot secret, i-a barat drumul către Consiliul Uniunii (fapt întîmplat și cu unii scriitori români din nomenclatură). Printre scriitorii din București circula următoarea anecdotă: În burdihanul lui Ceaușescu Suto Andras îl întîlnește pe Hajdu Gyozo și, cu oarecare stupefacție, îl întreabă: Dragă Gyozo, și pe tine te-a înghițit? Nici vorbă, răspunde Hajdu cu mîndrie. Eu am venit de jos...

Nu știm, dar bănuim din ce mînecă a apărut din nou acest Jolly Joker, dar știm ferm că este o carte măsluită.

BALOGH JOZSEF

UN ORAȘ LA CAPĂT DE LUME ȘI RĂBDARE

Dacă lei acceleratul 231, îl prinzi, găsești loc și, dacă privești pe geam, așteptând minuni specifice actualelor condiții post-decembriste, trebuie să cobori — cu cîțiva kilometri înainte de Caracal —, la Drăgănești-Olt.

Drăgănești-Olt este un oraș vechi de 23 de ani, fiind a fost promovată la rangul de urbe de soi, de către cel care-și avea sorgința istorică în județul Olt.

Drăgănești-Olt se află la 38 km. de Slatina — capitala județului — și la 18 km. de orașul Caracal — ambiția oltenilor de a ne alinia traectului tradiției naționale romane, de la Badea Cirișan — proaspăt omagiat de președintele țării — și pînă la termele lui Caracalla.

Drăgănești-Olt măsoară în lungime aprox. 4 km., între tăblița de intrare și cea de ieșire din localitate. Este un oraș trecut cu forța la rubrica agro-industrial și sfințit de prezența a 15 600 de locuitori. A avut un C.A.P., are un I.A.S., un cinematograful, o casă de cultură, în care se află cinematograful, un monument cu subiect 1916—1918, vreo zece buticuri, trei sifonării, o bancă de credit, un primar, un spital în construcție, foarte mulți romi, două librării, cinci restaurante și diverse „bombe“, un liceu și două școli generale, o centrală telefonică automată, ce va fi dată în folosință probabil în 1998 — la aniversarea a 30 de ani de existență a orașului —, un deputat F.S.N., dl. Dirdală Ștefan, fost căpitan de miliție, o fabrică de zahăr care nu funcționează și un șef de gară numit Duță Fănică.

Locuitorii n-au putut depăși condiția agro-industrială.

La Drăgănești-Olt, bărbații toți poartă pălării. Poate din pricina arșiței, care transformă totul într-un conglomerat de sudoare și praf.

Din cauza defrișării socialiste a aproape 300 de ha. de pădure, adică lunca Oltului — la 3 km. depărtare —, la Drăgănești-Olt nu plouă decît foarte rar. În locul codrului, a fost amenajată și reamenajată (în toamna anului trecut) o oreczără de 150 ha., care produce orez cit pentru 10 locuitori din Șanhai! Restul de hectare este dedicat „traducerii în viață“ a conceptului de pirloagă — o combinație între miriște uscată și izlaz, pe care pase în vole animalele de povară ale romilor: cați și măgarii.

În Drăgănești-Olt nu se întimplă nimic. Cu excepția fricii și dragostei de pămînt, a corupției și a necinzel — cu vechi tradiții pe aceste meleaguri (nu atît a oamenilor, cît a celor care-l conduc pe oameni!).

Simbătă, 10 august, ora 10, mare ședință mare la Casa de cultură sau cinematograful, cum vreți să-i ziceți — ședință anunțată de mașina primăriei cu megafon deasupra și care a colindat, cu o zi înainte, cei patru kilometri de suflète. Subiect: împărțirea pămîntului.

Aici, ca peste tot la cîmpie, pămîntul a făcut parte din trupul omului, iar cînd acesta a trebuit să-l dea, atunci, firește, s-a rupt ceva din el. Și a durut. Și încă mai doare.

În Casa de cultură (și cinematograful, dar și sală de ședințe, și loc de întîlnire a tinerilor pentru a dansa, și „imperiu“ d-lui Bulfan Ion, instructor și om bun la toate, care lucrează aici din 1972...), sînt adunați vreo 150 de oameni, gălăgioși, cu țigara în colțul gurii și toți, dar absolut toți, cu pălăria pe cap. În Drăgănești-Olt se poartă pălăria.

Prezidiul se află instalat la o masă lungă, așezată în față, dar nu pe scenă. Deh, e democrație! Cei de la prezidiu

au, cum e și firesc, microfoane. Marea masă — nu.

Ședința debutează după un vechi ritual, știut încă de pe vremea strămoșilor comuniști. „Vă rog, cine mai e p-afară, să intre, ce dracu', trebuie să începem!“ — strigă morocănos primarul.

Primar în această localitate este dl. prof. de biologie și agricultură Stamațian Petre, instalat în funcție în ianuarie 1990.

Alături de dînsul, trei ingineri agronomi și un deputat. Doi dintre ingineri sînt conducătorii celor două mari asociații în care trebuie să intre țărani: prima, condusă de ing. Andrei, numită CERES (greu pentru țărani să facă diferența între CERES și CERETI!), dispune de 800 ha. și înscrie 600 de persoane. Cum? Nimeni nu știe. A doua societate s-a format (sau urmează să se formeze) pe lingă S.M.A.-ul din localitate, dar încă nu are personalitate juridică. Toți cei prezenți devin retractili în fața cuvîntului „juridică“!

Li se explică (nu știm de ce mai era nevoie și de prezența primarului sau a deputatului!) oamenilor că pot intra în orice societate sau asociație vor, dar că ar fi bine ca mai repede... căci timpul trece și iată, pămîntul nu e încă lucrat. Oamenii încep să mormăie. Undeva, în spate, o băbătie în negru bombăne cu spirit. Comentează, e pusă la punct.

Inginerii se enervează tot explicînd la formalități. Lumea își pierde și ea răbdarea. Au mai auzit cîndva chestia

EPILOG

Primar: — Din ăștia care spun în general că sînt împotriva, să știți că sînt din cel căroră nu le-a plăcut munca. Din ăștia care-au făcut gălăgie în sală, să mergem și să le vedem pămîntul lor cum este lucrat și atunci vă faceți dvs. o impresie.

Țăran care dă buzna peste primar și reporter: — Un moment, dom' primar, dom' ziarist! Vreau să veniți pin' la mine, să nu mă duc la București să plătesc. Am fost puși și înglodați și Occidentu' bani nu ne mai dă!

FLORIN TOMA

LA MAUSOLEU A RĂMAS DOAR GARDA

În ziua de 30 decembrie 1963 a fost inaugurat în Parcul Libertății un sanctuar destinat defuncțiilor comuniști. Construit după proiectul arhitecților N. Cucu și H. Maicu, edificiul a fost botezat „Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului și a patriei, pentru socialism“, denumire și destinație pe care le mai păstrează și astăzi. Sfidarea și cinismul sînt evidente și dureroase! Deasupra unei baze circulare se înalță 5 arcade de 48 de metri înălțime, pluate cu granit roșu. Baza monumentului are în interior o rotundă cu pereții tot din granit roșu și bolta imbrăcată în mozaic auriu. În centrul rotunde, de mai bine de 26 de ani, își află odihna veșnică criminalul comunist Gheorghiu-Dej. Îi țîn

companie Petru Groza și C.I. Parhon. Toate celelalte cripte ce mărginesc în interior rotunda sînt goale, rezervate probabil actualilor „eroi“ ce luptă pentru cauza comunismului. Luptătorii comuniști de mina a doua ocupă criptele așezate în exterior în semicercul din jurul monumentului. Din motive pe care nu le cunoaștem, accesul vizitatorilor este interzis, altfel, cine ar dori, ar putea depune un trandafir pe lespezile din granit negru pe care scrie I.C. Frimu, Leontin Sălăjan, Grigore Preoteasa, Alexandru Moghioros, Ilie Pintilie ș.a.

În părțile laterale ale monumentului se află două hemicycleuri destinate găzduirii urnelor funerare ale celor care din credință, din oportunism sau pur și simplu din prostie au trăit și au murit pentru cauza comunismului. Deocamdată, numai hemicycleul din dreapta este parțial ocupat de urnele cu cenușa lui Constantin David, Panait Mușoiu, Ada Marinescu, Simion Stoilov, Mihail Macavei etc. Alte numeroase asemenea urne ce conțin cenușa unor comuniști notorii, a căror „operă“ teoretică, dar mai ales practică, a distrus o țară și a schilodit sufletul unui popor, ocupă, aproape în întregime, holul central al Crematoriului „Cenușa“. Oamenii de rînd nici după moarte nu sînt îngăduiți în preajma lor. Și cred că nici nu și-ar fi dorit, pentru eternitate, o astfel de companie!

Pe terasa superioară a monumentului din Parcul Libertății, într-o amforă de granit, ardea permanent o flacără, simbol al recunoștinței veșnice pe care se presupunea că toți o purtăm celor care ne-au pricopsit cu binefacerile ciumei roșii. Este drept că astăzi flacără s-a stins. Dar acest lucru s-a mai întimplat, pentru o perioadă relativ scurtă de timp, în urmă cu 3—4 ani. Motivația: lipsa gazului metan, ce tre-

buia economisit! Astăzi, care este oare adevărata motivație?

Oricum, iluștrii decedați sînt păziți, zi și noapte, de o gardă militară. Nu știm dacă soldații au consenm să tragă în cazul în care vreunui strigoi comunist i-ar veni năstrușnica idee de a-și părăsi fastuosul așezămint pentru a reveni printre noi, dar credem că ar trebui să aibă un astfel de consenm. Ne ajung și ne prisosesc chiar comuniștii care, foarte vii fiind, bîntuie încă printre noi!

Nu cerem demolarea „mausoleului“. Ar fi absurd! Nu cerem nici deshumairea, nici profanarea cadavrelor ce ocupă o parte din cripte, deși au existat voci care au cerut chiar și acest lucru! Credem însă că în acest loc și-ar pu-

tea găsi odihna veșnică și cinstirea cuvenită măcar o mică parte din adevărații eroi ai neamului, care zac astăzi risipiți prin gropi obscure. Le datorăm aceasta! Desigur, alte multe și presante griji apasă azi pe umerii țării și nu aceasta este prioritatea momentului. Dar curînd, cînd cornul abundenței se va revărsa pe pămîntul românesc, așa cum ne promit actualii guvernanți, avem datoria morală să reparăm cîte ceva din ceea ce mai poate fi reparat. Cu investiții nu prea mari, cu ceva decență se poate face acest lucru. Și, fără nici o investiție materială, dar cu un foarte necesar bun simț trebuie să i se schimbe denumirea. Urgent! Chiar miine!

MIRCEA VLAD

CAZANUL CU SMOALĂ

● Împreună, oameni și mașini, folosesc spațiul carosabil de pe strada 13 septembrie. Lipsa trotuarelor nu încodează cu nimic fluxul (de cetățeni și mașini) de la orele matinale și viața își urmează cursul. Așa zisele trotuare, îngropate în bălării sau acoperite de bălți, delimitează cu greu carosabilul de construcțiile rămase neterminate, devenite acum locuri de joacă.

După cîteva metri începe să se zărească Casa Poporului, gigantică și albă. Cu ochii spre ea întorcem spațiile noroiului, delimitînd astfel Centrul de imaginara margine a Bucureștiului.

● Forfotă mare, într-una din zilele săptămîinii trecute, prin birourile deputaților din Parlamentul României. Din anticamera unul asemenea birou, (nu spunem al cui) un domn, pe nume Stuparu (venit din provincie și, bănuim, cu oarecare funcții pe-acolo) căuta la telefon un ștab din București, pe care îl ruga să intervină la directorul unei școli profesionale din județul Olt pentru a-i aranja admiterea unor cunoștințe. Cei care aveau nevoie de ajutor se numesc Calită Stanciu și Iancu Constantin. Sîntem siguri că telefonul parlamentar și-a făcut datoria, iar cei doi copii au fost admiși fără probleme. Mai multă discreție domnilor, pentru că în rest totul se rezolvă. În dulcele stil clasic.

● Ilizibila revistă română, de origine americană „Universul” duhnește a ură și nepuțință. Este și normal la 12 lei bucata, cu un tipar imposibil, ce vrei să citești la afaceristul Aristide Buhoiu? Amuzant este că el se dă cu foc la foștii lui AMICI de familie și ideal Barbu și Vadim, acuzîndu-i că ei în cîteva luni au reușit ce n-au reușit comuniștii în 48 de ani: să rupă țara de Exil. Noi nu credem că exilul înseamnă musai guvidele superponderale Buhoiu, iar mirarea sa este falsă, căci el singur (lasă, cine-i stă în spate) a reușit să dezbine într-un timp record tot exilul românesc din S.U.A., dînd ziare în judecată, bîgînd intrigi și minciuni între români. Oricum, dacă Universul care aduce un nou membru pe lista neagră a securiștilor, dl. Merce Ilie, alături de cei doi, are ceva cu România Mare, propunem să-și rezolve treburile în sala Ansamblului de Cîntece și Dansuri „Ciocîrlia” al M.A.I., director lt. colonel de interne Gh. Turda, Cîntărețul.

● Pe malul mării se pare că nu s-au schimbat prea multe: spre exemplu, satul „23 August” n-a căpătat un alt nume și nici nu sîntem siguri că a făcut cineva vreo sugestie în acest sens. Poate ar fi bine să ne gîndim și la „26 Ianuarie”, „7 Ianuarie” că nu putem acționa în spirit comunist fără a omagia și nașterile unor corifei ai acestuia.

● Cel mai iubit consilier al Enei Ceaușescu, Eugen Florescu, a împărțit din experiențele sale celui mai iubit consilier al lui Ion Iliescu, Mihai Ungheanu, cu puțin timp în urmă. Dar nu la Cotroceni și nici în fostul C.C., ci pe terasa vilei scriitorilor de la Neptun. Mult s-au mai bucurat poezii și prozatorii vîzîndu-și fostul stăpîn în carne, oase și slip în spațiul lor de odihnă și au promis să-l invite și pe dig, acolo unde apele sînt mai adînci și vîntul cînd bate cu putere mătură tot ce-i stă în cale. Nu numai lui ci și scriitorilor.

● Apărut la mare, după un an încărcat de balanțe excedentare, guvernatorul Băncii Naționale, Mugur Isărescu, s-a arătat, ca și Heliade Rădu-

lescu, într-un halat alb, în fața propriei sale vile, deghizat în turist: mai exact spus, fără ochelari. Ochii ce se văd mereu însă nu se uită, așa că numeroși bronzăți au sperat să stabilească un dialog cu domnul guvernator, voind să știe cum mai stă leul, dar, aflat prin preajmă, Mircea Săntimbreanu i-a liniștit repede: domnilor, de cînd cu liberalizarea prețurilor, nu mai poate sta la ciorap, ci la cutie — atît a ajuns de mic!

● Domeniile răposatului odios de la Neptun sînt populate cu pescăruși și băieți în albastru, cu ochi de aceeași culoare. Gurile rele spuneau că se așteaptă venirea lui Ionică și Petrică, gurile bune comentau că alte riviere se vor bucura de prezența lor, iar gurile pacifiste și-au pierdut rîndul. Chiar de l-ar fi căpătat, pe litoral acum tot nu prea se găsește ceva.

● Un alt mare spirit, Dinu Săraru, după ce a tîmliat tot ceea ce-i dădea puterea și trînicia, comunismul în floare, a abandonat Capitala și s-a retras în Vilcea sa natală unde croiește noi planuri de mîrire. După ce-a scris „Dragostea și revoluția”, meditează acum la un alt opus, „Ura și involuția”, programat să apară la editura ce-o zidește Valerică Răpeanu, cel mai brav dintre prăpăstioși. Oricum, cînd pleacă la sat, niște fărani tot triumfalîști caută — dacă-i mai dibuiesc.

● Ca în fiecare an, litoralul românesc oferă surpriză după surpriză: nu aveți ce face? Bani vă dau posibilitatea petrecerii unei seri de neuitat în stațiunea Jupiter? Nimic mai simplu; o seară la barul Paradis va rămîne impregnată în memorie pentru totdeauna. Aveți posibilitatea să-i vedeți pe Sanda Ladoși, Monica An-

președintele Ion Iliescu în Moldova, acesta ar fi străbătut la un moment dat (cu coloana prezidențială) un oarecare sat. Pîn' aici, nimic deosebit, numai că în respectiva localitate se desfășura o nuntă. Popular cum îl știm cu toții, președintele se simte obligat să participe la eveniment și încearcă să găsească în portbagajele suitei ceva care ar fi putut aduce a cadou de

pectivul domn-tovarăș să-și desfășoare activitatea de propagandă în același județ, adică Prahova?

● O reclamă mai stupidă decît cea cu „Titan-Ice” și-a făcut apariția pe postul național de televiziune. Este vorba de cea a firmei AVICOLA S.A. de Nu-știu-unde, care prezintă trei personaje, care mai de care mai elegante și mai modern îmbrăcate, intrînd într-un restaurant de lux și făcînd un semn conspirativ cu două degete ridicate. Nu este vorba de ex primarea dorinței firești a copiilor (7 ani de a ieși afară pentru necesități fiziologice, ci de comandarea a două ouă-ochiuri. Înțeleaptă alegere, lînd seama de faptul că oricum costă mai puțin decît o friptură sau o ciorbă de burță, oferind, în schimb, „energie pentru o zi”!

● O informație de ultimă oră primită pe fax-urile inexistente ale redacției noastre constă din faptul că întreg colectivul de redacție al revistei „Fraierul Român” a demisionat în bloc. Motivul invocat: repetatele imixtiuni ale patronului editurii „Topaz”, Octavian Mitu, în linia ziarului. Este, deci, vorba, de cenzură. Ne bucurăm pen-

● PECEREURI LA PARLAMENT ● EUGEN FLORESCU ÎN CARNE, OASE ȘI SLIP ● TURISTUL MUGUR ISĂREȘCU ● C.V. TUDOR ȘI MIHAI VITEAZUL ● CONGRESUL I AL PARTIDULUI SOCIALIST AL MUNCII ● FRAIERUL — MORT

ghel, Adrian Enache ș.a., dar și să regretați amarnic banii cheltuiți atunci cînd pe scenă apar Lăcrămioara și Cristian Popescu. După „tradiția” de a premia copiii vedetelor în surogatele „Tip-Top, Mini-Top”, apare și obiceiul prezentării aceluiași odrasle într-un program de bar de noapte. S-ar putea motiva prin aceea că omului venit în vilegiatură nu-i trebuie numai muzică de dans și mișcări sexy de balerine, ci și copii afoni care se scâlămbăie pe scenă doar pentru a demonstra și altora că talentul e ereditat. Ne cam indoim, mai ales că tînăra vedetă nu-și demonstrează multiplele înzestrări decît atunci cînd e vorba de aplauze.

● Din surse autorizate aflăm că în recenta vizită de lucru efectuată de

nuntă. Din nefericire, nu se ivește nimic potrivit. Singura soluție este nu o revoluție, nici măcar o altă constituție, ci pur și simplu o carte de vizită a celui mai... liniștit dintre noi, pentru tinerii însurați. De-acum încolo sînt asigurați: au unde să tragă ori de cîte ori vor veni la București pentru cumpărături.

● Vineri, 9 august a.c., marea comemorare a lui Mihai Viteazul de la Cimpia Turzii a rivalizat cu cea de la Mănăstirea Dealu. În Ardeal au fost prezenți Ion Iliescu și Virgil Măgureanu, la Tîrgoviște, în schimb, au apărut Corneliu Vadim Tudor și Eugen Barbu. Revista — sau partidul, oricum e același lucru — „România Mare” au anunțat că vor dona 150 000 lei pentru această sărbătoare. Se pare că acesta este și motivul pentru care în momentul sosirii celor doi s-a mai oficiat un parastas pentru pomenirea marelui voievod, deși mai avusese loc unul la sosirea prefectului județului Dimbovița. Nu liderii „României Mari” se aflaseră în întîrziere, vîna era în întregime a celor ce nu respectaseră anunțul din revista cu același nume. Bine că s-a rezolvat totul în cele din urmă, prefectul a asistat de două ori la aceeași slujbă de pomenire, călugăritele au pus de două ori masa pentru parastas; dar în schimb, contul din bancă s-a îngroșat simțitor. În plus, popularitatea celor doi „cei mai iși” a crescut într-atît, încît am auzit și la Tîrgoviște ocazia să auzim strigătele: „Vadim / Te iubim!”

● Nu de mult timp, și tot la Tîrgoviște, s-a constituit filiala județeană a Partidului Socialist al Muncii. Toate bune, libera opțiune politică e garantată prin lege, numai că în funcția de vice-președinte al filialei îl regăsim pe domnul Ioan Frățilă, exprîm-secretar al Comitetului Județean de Partid Prahova. Nu ne miră și nici nu ne stîrnește resentimente, întrebăm doar ce l-a împiedicat pe res-

tru dl. Mitu. Reușește să dea faliment fără „sprijinul” concurenței.

● Una din multele perle inestimabile ale domnului Ioan Lup, membru activ al conducerei Partidului Național Țărănesc Creștin și Democrat. Dînsul este de părere că un adevărat ziarist trebuie să cunoască o serie de lucrări fundamentale ale culturii românești, scop în care a și difuzat o asemenea listă de titluri. Am reținut numai „Răscoala lui Horea”, de Prodan (?), în două volume. Fraților, lăsați-vă de presă, nu vă dați voie Lup(-ul).

● Un eveniment de importanță epocală în istoria poporului român, străbătînd contemporaneitatea ca un fir roșu: în data de 10 august a.c., la București a avut loc Congresul I al P.S.M. Tradiția se respectă, adică foștii conducători au fost realeși în unanimitate de voturi. Este vorba de Constantin Pîrvulescu și Ilie Verdeț. S-ar putea spune că totul e bine cînd se termină cu bine!!! De-aia și așteptăm atît de nerăbdători — sfîrșitul!!

MICHIDUȚĂ

AI SĂ-MI MULTUMESTI
CĂ N-APUCI SĂ TRĂIEȘTI
SUB ILIESCU!

■ Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Cafea Victoriei 133, tel. 59 67 60